

Rozhovor s kolegou rozhodčím - Miroslav Navrátil

Je sobota ráno, bere si tašku a kopačky a vyráží na fotbal - každou sobotu a neděli, ať mrzne, pálí slunce nebo padají trakaře. Dělá to již od roku 1970. Nejde o fotbalistu, řeč je o rozhodčím.

Dne 24. 1. 2022 se dožívá kulatého životního jubilea sedmdesáti let, z toho více než padesát let „řídí fotbalová utkání“ a zaslouží si uznání nás kolegů.

Řeč je o panu Miroslavu Navrátilovi, nejdéle působícím aktivním rozhodčím okresu Přerov.

VV OFS Přerov a komise rozhodčích OFS mu tímto rozhovorem chce poděkovat za celoživotní obětavost pro fotbal a poblahopřát ke kulatému životnímu jubileu.

Bylo zmíněno, že je tomu již přes 50 let, co jsi začal působit jako fotbalový rozhodčí. Jak jsi dokázal u takhle proklínané profese tak dlouho vydržet? Uměl sis tehdy představit, že se fotbal stane tvým životním partnerem, že vedle něj zestárneš?

Po pravdě, v osmnácti o tom nepřemýšlíš. Hrál jsem košíkovou, docela mi to šlo, no a tehdy jsem se rozhodoval, co dál. Pak jsem potkal spolužáka Láďu Blažka a ten mi prozradil, že se stane rozhodčím házené a že to dotáhne do ligy. Řekl jsem si, proč bych to taky neměl zkusit. Zvolil jsem fotbal, protože jsem ho měl rád a s kamarády jsem ho často hrával. Láďovi se povedlo dostat do ligy, mně bohužel ne. Časem jsem sice postoupil až do divize, ale na vrchol jsem se nikdy nedostal. Tenkrát to byl pro kluka z Přerovska nerovný boj, Ostraváci to měli lehčí, byli jsme tenkrát pod KFS Ostrava (poz. OFS byl součástí kraje Severomoravského). Nejednou jsem slyšel, že jsem sice „dobrý synek“ (tohle mi pořád říkal delegát utkání), že jsem ještě mladý a mám čas a pak najednou bylo už pozdě. Tím, jak jsem zároveň stárl, se z toho stávala spíše taková radost. Dnes se nemůžu dočkat, až zase bude víkend a budu moci vyběhnout na hřiště.

Vážně, ty se těšíš na každé utkání?

No to si piš.

Protože slavíš kulaté jubileum, bylo by hříchem tento rozhovor neobohatit o zážitky z minulosti. Pamatuješ si na svoje první utkání, nařízenou penaltu, udělenou červenou kartou?

Pokud to chceš vědět přesně, tak 31. 8. 1970 v Býškovcích. Hráli tam borci z Dolního Újezda. Den předtím mne na seminář vzal pan Jarda Matoušek z Kojetína, taky rozhodčí, abych se zapsal a zjistil, co tato činnost obnáší. Než jsem se vzpamatoval, držel jsem v ruce delegačku. Honem jsem musel sehnat dres, karty, no prostě všechno, co rozhodčí potřebuje. V sobotu jsem nasedl do vlaku, v Přerově přestoupil na autobus a ve dvanáct jsem stál na hřišti. Protože se mělo hrát až v pět, procházel jsem celé okolí, ale moc to neutíkalo. Čtvrt hodinu před zápasem jsem byl na hřišti pořád sám, to už jsem trochu panikařil. Vyhlížel jsem kdekoho. Nakonec jsem chytil jednoho pantátu a ten mi prozradil, že jsou žně a chlapi přijdou, až sklídí z polí. Začali jsme s půlhodinovým zpožděním. A můj výkon? Bylo poznat, že jsem nováček a dělám spoustu chyb.

Mirku, asi víš, že ti na fotbale nikdo neřekne jinak než pravítko. Pamatuješ si, kdy jsi to poprvé slyšel od lidí křičet z ochozů a víš, kdo ti tu přezdívku vymyslel?

Může za to kamarád z tehdejšího výboru Slavoj Kojetín. Pískal jsem přátelák mezi Kojetínem a Vítkovicemi a on na mě zavolal: „Píská Pravítko!“ Moc mne nepotěšil, raději bych slyšel jinou přezdívku. Dal mi ji hráč Přerova – brankář Zdeněk Mandík. Byla to tehdy slavná éra Přerova. V té době tam hráli skvělí fotbalisté jako Vrba, Levinský, Kratochvíl, Josl, Farný, Dostál apod. A já zrovna ve Strojárnách trochu vypomáhal, psal jsem články do novin a zajišťoval to, co se dnes označuje jako styk s veřejností. Takže jsem pro ně byl volba i pro přátelská utkání. No a oni se mnou pořád vyhrávali, a tak jsem se pro ně stal LoBellem (pozn.: slavný italský rozhodčí).

Takže ty jsi nebyl jen rozhodčí, ale i funkcionář?

Přesně tak, spoustu let jsem také pracoval v komisi rozhodčích a ve výkonném výboru okresu Přerov. Nejradyji ale vzpomínám na práci pro Slavoj Kojetín. Byly to ty kouzelné začátky, kdy jsi plný ideálu a máš chuť všechno změnit. Zrovna tehdy jsem začal i pískat. Byl jsem ale mezi staršími činovníky takový mladý zajíc, moc mi nevěřili. Všechny jsem je pořád musel přesvědčovat, že pro fotbal chci něco udělat. Například se mi podařilo sestavit a vydat brožuru o kopané v Kojetíně a taky jsem jim ukázal, že když se chce, je možné i do Kojetína přilákat ligová mužstva jako Zbrojovku Brno, Sigmu Olomouc, Baník Ostrava apod., nebo slavné internacionály a umělce jako Amforu. Na Amforu dokonce přišel rekordní počet diváků: dva a půl tisíce! Dokážeš si to představit, dva a půl tisíce lidí kolem hřiště a v Kojetíně! Bohužel jim to nestačilo. Od té doby ale Kojetín nic takového nezažil a asi ani dlouho nezažije.

Ještě jednou se vrátím ke tvé rozhodcovské dlouhověkosti. To ti na fotbalu nic nevadilo? Co třeba to až často vulgární prostředí? Musím se tě proto zeptat: Co kouzelného je na tom vzít si píšťalku a 90 minut řídit 22 hráčů? Tedy, co ti fotbal dal, dává a co jsi musel obětovat? A jestli tě něco, s čím jsi - ať negativně nebo pozitivně – nepočítal, na pískání překvapilo?

Fotbal mne nutil udržovat si kondici a samozřejmě sportovního ducha. Každý den jsem jezdil na kole, ještě dnes na něm šlapu zhruba 10 km denně. Možná i proto mi zatím zdraví drží. Víš, ani jednou během své kariéry jsem se nemusel omlouvat ze zdravotních důvodů. Také jsem procestoval celou Moravu. Mám úžasné zážitky z Drnovic, Slušovic, prostě skoro z každé vísky, co je na fotbalové mapě. Navázal jsem tam styky se spoustou úžasných lidí, které bych bez fotbalu nikdy nepotkal a doufám, že v každém z nich mám přítele. O co jsem přišel, byl volný čas. Na hřišti trávím celou sobotu a neděli, mnohdy jsem obsazen i přes týden, kdy se hraje nějaké dohrávané zápasy. Když se k tomu přičítaly moje aktivity pro fotbalové kluby nebo pro svaz, je jasné, že mi určitě utekly ty kouzelné chvíle s přáteli nebo rodinou. Ale já prostě fotbalu propadl.

Probrali jsme minulost, přítomnost, zbývá už jen budoucnost. Mirku, jak dlouho chceš ještě pokračovat ve své kariéře? A kdyby sis mohl vybrat, jak bys ji chtěl zakončit?

Určitě nechci končit. Pokud zdraví dovolí, budu se snažit podávat co nejlepší výkony a vydržet v rozhodcovském sboru, jak nejdéle to jen půjde.

